

II.

Дойдоха въ планината единъ день дървари. Единъ отъ тѣхъ обикаляше отъ дърво на дърво, спираше се при най-правитѣ и високи дървета и ги удряше съ брадвата си.

Дойде и при менъ. Обиколи ме, поизгледа ме чакъ до върха, усмихна се доволенъ.

— И това!... Чуденъ боръ е!

Други дървари дигнаха остритѣ си брадви и ме заудряха. Азъ треперѣхъ, сълзи порой ронѣхъ, парчета хвърчаха, охкахъ отъ болка, ... не ме пожалиха!

Ахъ, този день!... Никога нѣма да го забравя! Не удържахъ повече, залитнахъ и паднахъ. Рухнахъ на земята и смазахъ нѣколко по-малки братя и сестри.

Следъ това ме рѣзаха съ голѣмъ трионъ съ дълги остри жби. Азъ припаднахъ, загубихъ свѣсть. А когато се посвѣстихъ, видѣхъ се прерѣзанъ на петъ трупа. И започнаха да ни бутатъ изъ стрѣмнината къмъ рѣката.

Полетѣхме изъ урвитѣ. Кожата ни се олющи, удряхме се о камънитѣ, примирахме отъ болки, но хвърчахме надолу и скачахме въ рѣката. А рѣката се пѣнѣше, лудуваше, скачаше отъ скала на скала и ни носѣше надолу.

И следъ дълго и страшно пѣтуване по водата стигнахме до една поляна. Тамъ спрѣхме при много наши братя и сестри. После ни рѣзаха пакъ съ триони и ни правѣха на дѣски, товариha ни на коли, караха ни далече нейде, пакъ ни рѣзаха, коваха съ гвоздеи и станахме нови чинове...

Менъ ме поставиха въ едно градско училище при други стари и вехти чинове. Азъ бѣхъ новъ и се бѣлѣхъ срѣдъ тѣхъ. Дори се възгордѣхъ отъ това и си рекохъ:

— Ехъ, свършиха се теглата! Отъ сега ме чакатъ само радости!

Влѣзоха ученицитѣ въ стаята. Щомъ ме видѣха, завикаха:

— Я, новъ чинъ! Новъ! Гледайте, гледайте! Ахъ колко е хубавъ! — И се струпаха върху менъ всички.